

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/52/2017
Identifikačné číslo spisu: 1114219098
Dátum vydania rozhodnutia: 27.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1114219098.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: KLÁN Slovakia s.r.o., Štefánikova ul. č. 21, Bratislava, IČO: 35 959 371, zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Janáčom, Wilsonova 3, Bratislava, proti žalovanému: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefánikova 17, Bratislava, IČO: 31 595 545, zastúpenému JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom so sídlom kancelárie Dvořákovo námestie 8/A, Bratislava, o zaplatenie 6.022,50 EUR s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 1. marca 2017, č. k. 3Cob/182/2015-114, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.
- II. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 17.04.2015, č. k. 28Cb/329/2014-93, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 6.022,50 EUR s úrokom z omeškania v sadzbe 8,15 % ročne zo sumy 6.022,50 EUR od 01.07.2014 do zaplatenia a nahradiť trovy konania, a to súdny poplatok v sume 361 EUR a trovy právneho zastúpenia v sume 1.314,15 EUR, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že mal za preukázanú existenciu vzťahu založeného na povinnosti žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie žalobcovi, vo výške neoprávnene prijatého majetkového prospechu, spočívajúceho prijatím plnenia bez odplaty, teda protiplnenia v obchodnoprávnom vzťahu subjektov obchodného práva ako podnikateľov, po ukončení mandátnej zmluvy. Prvoinštančný súd uviedol, že žalovaný ako mandant poznal podmienky mandátnej zmluvy, ako aj mal mať vedomosť o stave plnenia zmluvy, teda aj ohľadne odovzdaných a skladovaných motorových vozidiel, ktoré boli de facto jeho vlastníctvom, resp. bol oprávnený s nimi nakladať ako likvidátor poisťných udalostí, s tým, že poisťné plnenie bolo poisťcom - pôvodným vlastníkom motorových vozidiel, vyplatené.

3. Okresný súd Bratislava I konštatoval, že ako „riadny hospodár“ - podnikateľ podliehajúci aj účtovným, aj daňovým povinnostiam, mal žalovaný vykonať všetky úkony smerujúce k riadnemu hospodáreniu so svojím majetkom, preto argumentáciu žalovaného, že nevedel, že má u žalobcu motorové vozidlá, ohľadne ktorých uzatvoril mandátnu zmluvu, označil za irelevantnú. Na druhej strane okresný súd vyslovil názor, že žalobca mal vyzvať na prevzatie odložených motorových vozidiel žalovaného, avšak keďže zmluvu ukončil žalovaný, ten prejavil vôľu v zmluvnom vzťahu nepokračovať, a teda pri plnení tejto svojej vôle mal prihliadať aj na neukončené plnenia v zmysle zmluvy. Keďže takto nekonal, jeho nekonanie podľa súdu prvej inštancie, nemôže byť na ťarchu žalobcu, ktorý v danom čase plnil v prospech žalovaného tým, že opatroval motorové vozidlá bez odplaty.

4. Z vyššie uvedeného, bolo pre prvoinštančný súd zrejmé, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu. Teda neprevzatím vecí, ktoré patria žalovanému, resp. ktorý vedel, že uvedené veci boli účelovo pre plnenie zmluvy odovzdané do dispozície žalobcu, došlo k právnej skutočnosti, ktorá spôsobila získanie majetkového prospechu na strane žalovaného. A to tým, že nemal náklady na uloženie motorových vozidiel, ktoré počas zmluvy riadne plnil a po jej ukončení z dôvodu na jeho strane - neprevzatím týchto vozidiel od žalobcu, náklady znášal žalobca bez právneho titulu. Došlo tak k porušeniu povinnosti prevziať si majetok, s ktorým mal nakladať žalovaný. Majetková ujma na strane žalobcu bola vo výške nezaplatenej odplaty za vykonanú činnosť. Týmto žalobca neobdržal očakávanú hodnotu, smerujúcu k rozmnoženiu jeho majetku, čo by za iných okolností nadobudol, resp. bolo mu plnené v rámci zmluvy, a príčinná súvislosť je podľa okresného súdu daná samotnými okolnosťami konania žalovaného.

5. Ohľadom výšky bezdôvodného obohatenia, okresný súd sa stotožnil s preukázaním primeranej ceny, na základe predložených cenníkov subjektov poskytujúcich obdobné služby v danom čase a danom regióne, stanovenú cenu žalobcom považoval za cenu primeranú. Súd prvej inštancie argumentáciu ohľadne vlastníctva motorových vozidiel neposudzoval ako právne významnú otázku vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu, a to z dôvodu, že inštitút bezdôvodného obohatenia sa viaže na vznik konkrétnej skutkovej podstaty, s ktorou spája zákon vznik záväzkového vzťahu bezdôvodného obohatenia, za splnenia zákonom stanovených predpokladov, ktoré naplnené boli.

6. Okresný súd zdôraznil, že námietku premlčania nároku neposudzoval, nakoľko žalovaný túto námietku zobral späť na pojednávaní. Vzhľadom na to, že žalovaný bol v omeškaní s plnením si svojej povinnosti, pri zohľadnení skutočnosti, že o omeškaní sa mohol dozvedieť najneskôr pri podaní žaloby, sa okresný súd stotožnil s návrhom žalobcu a priznal nárok na úrok z omeškania od podania žaloby. Súd prvej inštancie dodal, že záväzkový vzťah vznikol pred právnou úpravou platnou v súčasnosti, teda od 01.02.2013, z ktorého dôvodu súd aplikoval na tento spor právnú úpravu vzťahujúcu sa na záväzky vzniknuté do 01.02.2013, a preto výšku úrokov zmenil oproti návrhu žalobcu. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p.

7. Na odvolanie žalovaného, Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, napadnutým rozsudkom zo dňa 01.03.2017, č. k. 3Cob/182/2015-114, rozsudok prvoinštančného súdu v časti o zaplatenie istiny a príslušenstva, za obdobie od 31.10.2014 do zaplatenia a súvisiacom výroku o náhrade trov konania, potvrdil a vo zvyšku týkajúceho sa príslušenstva zmenil tak, že žalobu zamietol. Zároveň žalobcovi priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania.

8. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že v zmysle § 387 ods. 2 C. s. p., sa stotožňuje v celom rozsahu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, v časti týkajúcej sa istiny a časti týkajúcej sa príslušenstva za obdobie od 31.10.2014 do zaplatenia a súvisiacom výroku o náhrade trov konania. V tejto časti preto rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Dodal, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že ich právny vzťah, založený mandátnou zmluvou zo dňa 14.10.2005, skončil na základe výpovede dňa 30.06.2010.

9. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalovaný spôsobom vylučujúcim

akúkoľvek pochybnosť nepreukázal, že po 01.07.2010 užíval časť nehnuteľnosti, na ktorej boli vozidlá skladované bez právneho titulu. Žalovaný nepredložil žiaden dôkaz preukazujúci, že vlastnícke právo k predmetným motorovým vozidlám prešlo na žalobcu a takýmto dokladom nie je podľa odvolacieho súdu ani osvedčenie o evidencii. Zápis o osvedčení o evidencii, nie je dôkazom o vlastníckom práve k motorovému vozidlu, čo podľa odvolacieho súdu potvrdzuje aj ustanovenie § 23 ods. 1 a § 2 písm. am/ zákona č. 725/2004 Z. z., na ktoré žalovaný poukazoval. Žalovaný podľa krajského súdu nepreukázal, že po ukončení účastníkmi uzatvorenej zmluvy, sa žalobca zaplattenia predmetnej sumy za uskladnenie žalovaného motorových vozidiel za obdobie od 01.07.2010 do 30.6.2011 domáhal neprávom.

10. Krajský súd v Bratislave, v napadnutom rozhodnutí ďalej s poukazom na § 340 ods. 1, 2 a § 365 Obchodného zákonníka uviedol, že úroky z omeškania, možno priznať iba od toho času, keď sa dlžník dostal do omeškania. Nakoľko pri bezdôvodnom obohatení nie je určený čas plnenia, treba podľa odvolacieho súdu vychádzať z toho, že ten, kto obohatenie získal, má plniť prvý deň po tom, čo ho veriteľ o splnenie požiadal. Za takúto kvalifikovanú výzvu je preto treba považovať aj žalobu. V danom prípade, bola žaloba doručená žalovanému 29.10.2014 a keďže žalovaný nasledujúci deň po doručení žaloby neplnil, podľa odvolacieho súdu sa dostal od 31.10.2014 do omeškania. So zreteľom na uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v časti príslušenstva zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Za deň, kedy bol žalovaný vyzvaný na plnenie, odvolací súd, odlišne od žalobcu a súdu prvej inštancie, nepovažoval deň podania žaloby na súd, ale deň, kedy bola žalovanému žaloba doručená. Výrok o trovách odvolacieho konania sa zakladá podľa § 396, v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

11. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

12. Žalovaný v dovolaní poukázal na doterajší priebeh konania a zdôraznil, že medzi stranami sporu je sporný výklad pojmu „vlastníctva“ motorových vozidiel, vo vzťahu k oprávneniu s týmito disponovať. Jednak z pohľadu pojmu „vlastníka“ uvedeného v zápise o osvedčení o evidencii vozidla podľa zákona č. 725/2004 Z. z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách, ako aj otázky „vlastníctva“ príslušných motorových vozidiel sui iuris. Dovolateľ má za to, že žalobcovi prináležalo právo prevádzkovateľa rozhodovať o použití vozidiel, keďže bol v osvedčeniach o evidencii uvedený ako vlastník, resp. držiteľ vozidiel. Žalovaný zdôraznil, že v pozícii prevádzkovateľa predmetných vozidiel nevystupoval a ani nemal objektívnu možnosť s týmito vozidlami nakladať. Dovolateľ preto považuje za nesprávne konštatovanie súdov, že argumentáciu ohľadom vlastníctva vozidiel neposudzoval ako právne významnú otázku, vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu.

13. Dovolateľ ďalej uviedol, že vlastníckmi vozidiel, pokiaľ nedošlo k vydraženiu, bol vždy ich pôvodný vlastník sui iuris. Dodal, že žalobca od vlastníkov alebo nimi poverených osôb, preberal príslušné vozidlá, čím mu bola daná faktická spôsobilosť s vozidlami disponovať. Z uvedeného dôvodu žalovanému nie je zrejmé, akým spôsobom mohlo na jeho strane dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, keďže žalobca bol povinný po ukončení mandátnej zmluvy vyzvať pôvodných vlastníkov a len títo sa mohli na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť, keďže mali byť ich vozidlá odstavené bez právneho dôvodu. Preto ak žalobca nevyzýval vlastníkov vozidiel na ich prevzatie, ale urobil len tak voči žalovanému z titulu ukončenia mandátnej zmluvy, hoci vedel, že žalovaný nie je vlastníkom vozidiel, takýto postup nie je možno vykladať na ťarchu žalovaného.

14. Na základe uvedeného, dovolateľ navrhuje napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zmeniť tak, že odvolací súd žalobu zamietne.

15. Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a riadne odôvodnený. Odvolací súd podľa žalobcu správne vec posúdil aj vo vzťahu k údajnému prevodu vlastníckeho práva k motorovým vozidlám, ako aj vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu. Žalobca dodal, že tvrdenie žalovaného o tom, že nemal možnosť s vozidlami nakladať, je v

rozpore s čl. IV mandátnej zmluvy, ako aj s výsledkami vykonaného dokazovania, resp. so skutkovým stavom zisteným súdmi nižšej inštancie. Žalobca zdôraznil, že odovzdávanie vozidiel bolo v súlade s príkazmi a v mene žalovaného. To, že vozidlo za žalovaného reálne odovzdala iná osoba, je pre určenie povinnosti na vydanie bezdôvodného obohatenia právne irelevantné. Žalobca preto žiada dovolací súd, aby dovolanie žalovaného zamietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas dovolateľ zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného, je potrebné odmietnuť podľa § 447 písm. c/ C. s. p.

17. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

18. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

19. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

20. Podľa dovolateľa je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu založený na nesprávnom právnom posúdení, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.).

21. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

22. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.; nevymedzí právnu otázku, ktorú právnu otázku v rozhodovacej praxi dovolací súd ešte neriešil; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého, nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa). V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

23. Zároveň bol prijatý záver, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods.

1 písm. b/ C. s. p., by mal dovolateľ: a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju odvolací súd riešil, b) vysvetliť, v čom je riešenie právnej otázky odvolacím súdom nesprávne, c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

24. V uznesení z 8. júna 2017, sp. zn. 3Cdo/52/2017, zároveň dovolací súd skonštatoval, že v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci, je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 C. s. p., zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (rovnako aj uznesenie najvyššieho súdu z 26. septembra 2017, sp. zn. 1Cdo/206/2016, bod 16).

25. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. predpokladá, že právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016, dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti, doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritorne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

26. Dovolací súd konštatuje, že žalovaný v podanom dovolaní, dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., vymedzil tou skutočnosťou, že nesprávne právne posúdenie spočíva v rozhodnutí súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, kedy súdy vlastníctvo motorových vozidiel neposudzovali ako právne významnú otázku vo vzťahu k bezdôvodnému obohateniu, s dôrazom na skutočnosť, že ak aj došlo k vypovedaniu mandátnej zmluvy zo strany žalovaného, žiadnym spôsobom to nezaložilo právo, či možnosť žalovaného, s motorovými vozidlami nakladať. Na takto uvedené dôvody, nemohol dovolací súd prihliadnuť, pretože tento nemôže dovolacie dôvody extrahovať z obsahu podaného dovolania, nakoľko by tým by suploval aktivitu dovolateľa a napokon, v konečnom dôsledku, by uskutočnil dovolací prieskum v rozpore s účelom a s koncepciou Civilného sporového poriadku, vyjadrenou v ustanovení § 421 ods. 1 C. s. p., resp. námietky nesprávneho posúdenia veci. Dovolací súd preto konštatuje, že žalovaný v podanom dovolaní, v zmysle vyššie uvedeného (viď body 22 až 25), nešpecifikoval právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Zároveň dovolateľ ani neuviedol, ako by mala byť takáto otázka správne riešená. Z uvedených dôvodov, dovolací súd nemohol uskutočniť meritórny dovolací prieskum, pretože bez uvedenia v akej konkrétnej otázke nesprávne právne posúdenie spočívalo (so zdôraznením dôležitosti správneho právneho posúdenia tejto otázky pre posudzovanú vec), dovolanie nenapĺňa kvalitatívne požiadavky kladené zákonom, a to v časti vymedzenia dovolacích dôvodov.

27. Dovolací súd zároveň dodáva, že za relevantné vymedzenie dovolacieho dôvodu v súlade s § 432 ods. 1 a 2 C. s. p., nemožno považovať argumenty žalovaného uvedené v dovolaní, z ktorých je zrejmé v zásade len jeho nespokojnosť s vyvodením najmä skutkových zistení a záverov súdmi nižších inštancií.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené, dospel dovolací súd k záveru, že v podmienkach daného sporu k naplneniu tvrdeného dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., nedošlo. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky, dovolanie žalovaného odmietol, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p.

29. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods.

2 C. s. p.).

30. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok